

Terry Pratchett

MASKELİ BALO

BİR DISKDÜNYA® ROMANI

Delü

Kirby

“Gösteri devam etmeli...”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar* ve *Cadının Elektrikli Süpürgesi* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhret ve devasa bir hayran kitlesi kazandı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kültür isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı. Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...” Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

MASKELİ BALO

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1995, Terry and Lyn Pratchett

İlk baskı 1995 yılında, İngiltere’de *Maskerade* adı ile
Victor Gollancz Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile
anlaşılabilir olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Temmuz 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-49-6
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

MASKELI
BALO

BİR DISKDÜNYA® ROMANI - 18

Deli

Bana operanın hayal edebileceğimden çok daha
tuhaf olduğunu gösteren herkese teşekkür
ederim. Ve iyiliklerinin karşılığını ancak,
adlarını burada anmayarak ödeyebilirim.

Rüzgâr uluyordu. Fırtına dağlarda çatırdıyordu. Şimşekler, kayalıkları, takma dişlerinin arasına sıkışmış böğürtlen çekirdeğini çıkarmaya çalışan yaşlı bir adam gibi dürtüklüyordu.

Karaçalıların arasında bir ateş parladı, alevler rüzgâr tarafından bir o yana bir bu yana savruldu.

Bet bir ses ciyaktı: “Bir daha ne zaman buluşalım, biz... *ikimiz?*”

Gök gürültüsü patladı.

Sonra, daha sıradan bir ses yanıt verdi: “Ne demeye bağıryorsun ki? Korkudan ekmeğimi düşürdüm ateşe. Kızartmıştım tam da.”

Ogg Ana oturdu yine.

“Affedersin Esmeye. Sırf... şey için... yani işte, eski zamanların hatırına... Gerçi cümle bu hâliyle insanın dilinden akıp gitmiyor.”

“Hem de güzelce kızarmıştı.”

“Affedersin.”

“Bağırmana gerek yoktu işte.”

“Affedersin.”

“Kulaklarım duyuyor çok şükür. Normal bir sesle sorabilirsin. Ben de sana, ‘Gelecek çarşamba,’ diye yanıt verirdim.”

“Affedersin Esmem.”

“Bir dilim ekmek daha kes madem.”

Ogg Ana başını salladı ve döndü. “Magrat, Nine’ye bir dilim daha... ah, aklım gitti bir an. Ben kendim yapayım bari ha?”

“Hah!” dedi Havamumu Nine, ateşe bakarak.

Bir süre, rüzgârın kükremesi ve Ogg Ana’nın ekmek keserken çıkardığı hışırtılar dışında, sessizlik oldu. (Ki o da ancak, elektrikli testereyle şilte kesen bir adamın yaptığı iş kadar verimliydi.)

“Buraya gelmek seni neşelendirir sanmıştım,” dedi Ogg Ana bir süre sonra.

“Gerçekten mi.” Bu bir soru değildi.

“Kafan dağılır diye düşünmüştüm...” diye devam etti Ogg Ana, arkadaşını dikkatle izleyerek.

“Hmm,” dedi Nine, dertli dertli ateşe bakmaya devam ederek.

Eyvah eyvah, diye düşündü Ogg Ana. *Bunu söylememeliydim işte.*

Mesele şuydu ki... Eh, mesele şuydu ki, Ogg Ana endişeliydi. Çok endişeliydi. Arkadaşının bir tür... şeye dönüşmediğinden emin olamıyordu. Bir tür... eh... şeye... gibi sanki... bir anlamda... eh... kara cadıya...

Bunun *gerçekten* güçlü cadıların başına geldiğini biliyordu ve Havamumu Nine *gerçekten* güçlü bir cadıydı. Muhtemelen şu anda, ünlü Kara Aliss’ten bile daha güçlü ve becerikliydi, ki sonunda *onun* başına ne geldiğini herkes biliyordu. İki sıradan çocuk onu kendi fırınına itmişti ve herkes bunun çok da iyi bir şey olduğunu söylemişti. Sonradan fırını temizlemek koskoca bir hafta almıştı gerçi...

Fakat Aliss, o korkunç güne kadar Koçbaşı Dağları'nda terör estirmişti. Büyü konusunda o kadar başarılı olmuştu ki sonunda kafasında başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Silahların ona işlemediğini söylüyorlardı. Kılıçlar derisini kesmiyor, diyorlardı. Çılgın kahkahasını bir kilometre uzaktan işitebileceğinizi iddia ediyorlardı ve elbette çılgın kahkahalar bir cadının işinin parçasıydı ama onunki *delicesine* çılgın kahkahalardı; en kötü kahkaha türü. Ve insanları pastaya çeviriyordu ve kurbağalardan da bir ev yapmıştı. Sonlara doğru gerçekten çok fena olmuştu. Bir cadı kötülüğe kaydığında hep olurdu.

Elbette, bazen, kötülüğe kaymazlardı da. Yalnızca kafaları giderdi... bir yerlere.

Nine'nin zekâsı, yapacak bir şey arıyordu. Can sıkıntısına kolay kolay katlanamazdı o. Bunun yerine yatağına girer, zihnini başka zihinleri Ödünç Almaya yollardı. Bir orman hayvanının kafasına girer; onun kulakları ile dinler, gözleri ile görürdü. Genel amaçlar için iyiydi hoştu ama Nine bu işte *fazla* iyiydi. Bir zihinde, Ogg Ana'nın bildiği herkesten daha uzun kalabilirdi.

Ama bir gün gelecekti ve geri dönmeye zahmet etmeyecekti. Ogg Ana hemen hemen emindi. Ve şimdi senenin en kötü zamanıydı ve kazlar her gece bağıra bağıra gökyüzünden geçiyorlardı ve güz havası, gevrek ve davetkârdı. Bütün bunlar, feci baştan çıkarıcıydı.

Ogg Ana, sorunun kaynağını bildiğini düşünüyordu.

Öksürdü.

"Geçen gün Magrat'ı gördüm," dedi, yan yan Nine'ye bakarak.

Yanıt gelmedi.

“İyi görünüyor. Kraliçelik ona yakışmış.”

“Hmm?”

Ogg Ana içten içe inledi. Ters bir yanıt vermeye zahmet bile etmediğine göre Nine, Magrat’ı *gerçekten* özlüyor olmalıydı.

Ogg Ana başlangıçta hiç inanmamıştı. Ama Magrat Sarımsak, hemen her zaman sümsüğün teki olsa da, bir konuda çok haklı çıkmıştı:

Cadılar için üç, doğal bir sayıydı.

Ve işte, birini kaybetmişlerdi. Yani... tam olarak kaybetmiş değillerdi tabii, Magrat artık bir kraliçeydi ve bir kraliçeyi kaybetmek zordu. Ama bu... artık üç yerine yalnızca iki kişi oldukları anlamına geliyordu.

Üç kişi olmak demek, oradan oraya koşuşturan, çıkan kavgaları yatıştıran ve kavga eden diğer iki kişiyi barıştıran biri olması demektir. Magrat bu konuda iyiydi. Magrat’ın yokluğunda Ogg Ana ve Havamumu Nine birbirlerinin sinirine dokunuyordu. Buna karşılık, Magrat varken, üçü birden tüm dünyadaki diğer herkesin sinirine dokunuyordu ve böylesi çok daha eğlenceliydi.

Ve Magrat’ı geri getirmek imkânsızdı... daha doğrusu, Magrat’ı geri getirmek *henüz* imkânsızdı.

Çünkü, cadılar için doğru sayı üç olsa da... eh, *doğru* üçlü olmak zorundaydı. Doğru *türden* üç cadı.

Ogg Ana bunu düşünürken utanıyordu ve aslında bu oldukça sıradışıydı; çünkü bir kedi için fedakârlık neyse Ogg Ana için de utanmak oydu.

Ogg Ana, bir cadı olarak, hiçbir türden gizemli saçmalığa inanmazdı elbette. Ama insan ruhunun temellerinin bile altın-

da, yüzleşmesi gereken birkaç gerçek vardı yine de. Bu gerçeklerden biri de, şu... eh, bakire, ana ve... diğeri meselesiydi.

İşte. Söylemişti.

Elbette bu, eski, kadim bir batıl inançtı yalnızca. “Bakire”, “ana” ve... eh, “diğeri”, on iki yaş üstü tüm kadınları kapsıyordu; belki bir tek, hayatlarının dokuz aylık dönemleri hariç. (Ve bugünlerde, sayı sayabilecek kadar zeki ve Ogg Ana’nın tavsiyelerini dinleyecek kadar sağduyulu olan her kız, bunların en azından birini epeyce erteleyebiliyordu.)

Yine de... *eski* bir batıl inançtı işte. Kitaplardan, yazıdan bile eskiydi. Ve bu tür inançlar, insan deneyimini kaplayan kauçuk örtünün üstündeki ağırlıklar gibiydi; herkesi kendi yörüngesine çekerdi.

Magrat üç aydır evliydi ve bu, ilk kategoriden çıktığı anlamına geliyordu. Yani, en azından –Ogg Ana, zihninin düşünce trenine makas değiştirtti– *muhtemelen* öyleydi. Ah, evet, *kesinlikle* öyle olmalıydı. Genç Verence, oldukça faydalı bir el kitabı sipariş etmişti. İçinde resimler bile vardı ve organlar falan da hep sayılarla işaretlenmişti. (Ogg Ana bunu biliyordu, çünkü onları ziyarete gittiği bir gün gizlice kraliyet yatak odasına girmişti ve kitaptaki şekillerin bazılarını bıyık ve gözlük çizmek suretiyle tam on eğitici dakika harcamıştı.) Kuşkusuz, Magrat ile Verence *bile* bu kadarını becerirdi... Evet, işi çözmüş olmalarıydı. (Gerçi Ogg Ana’nın duyduğuna göre Verence, nereden takma bıyık bulabileceğini de sordurmuştu sağda solda...) Her neyse... yavaş okuyan kişiler bile olsalar Magrat yakında ikinci kategoriye girerdi.

Elbette, Havamumu Nine, bağımsız ve kendine yetebilen bir kadın olduğunu her fırsatta ilan ederdi. Ama işte... etrafınızda,

bağımsızlığınızı ve kendinize yeterliliğinizi gururla ilan edebileceğiniz birileri de *olmamıştı*. İnsanlara ihtiyaç duymayan her insan, insanlara ihtiyaç duymadığını *bildirebileceği* insanlara ihtiyaç duyardı.

Tıpkı münzeviler gibi. Arada bir uğradıklarında “vay canına” deyip kolayca etkilenecek bir sürü genç kadın olacağına güvenemiyorsanız, bir dağın tepesinde cevizleriniz dona donu yaşayıp sonsuzlukla söyleşmenin hiçbir anlamı olmazdı.

Kısacası, yine üç cadı olmaları gerekiyordu. Üç kişiyse, daha heyecan dolu bir yaşam sürerdiniz. Kavgalar, maceralar ve Nine'nin öfkelenebileceği konular olurdu ve Nine'nin en mutlu olduğu zamanlar da zaten en öfkeli zamanları olurdu. Aslında, Ogg Ana'ya öyle geliyordu ki Havamumu Nine ancak öfkeliyse Havamumu Nine olurdu.

Evet. Üç kişi olmalıydılar.

Ya üç kişi olacaklardı, ya da... eh, gecenin bir yarısı çırpılan gri kanatlar veya gümleyen fırın kapakları olacaktı...

Bay Goatberger eline alır almaz taslak dağılıverdi.

Doğru düzgün kâğıda bile yazılmamıştı. Eskimiş kesekâğıtlarına, zarfların arkalarına, günü geçmiş takvim sayfalarına yazılmıştı.

Goatberger homurdandı ve küf kokulu sayfaları ateşe atma niyetiyle avuçladı.

Gözüne bir sözcük takıldı.

Sözcüğü okudu ve gözü cümlelerin sonuna kadar sürüklen-di.

Sonra sayfanın sonuna kadar okudu ve birkaç kez dönüp baştan okudu, çünkü okuduklarına inanamadı.

Sayfayı çevirdi. Sonra tekrar çevirdi. Sonra okumaya devam etti. Bir noktada, çekmecesinden bir cetvel çıkardı ve ona düşünceli düşünceli baktı.

İçki dolabını açtı. Kendine bir içki doldurmaya çalışırken şişe kadehin kenarına çarptı, neşeyle çınladı.

Sonra pencereden dışarı, yolun karşısındaki Opera Evi'ne baktı. Küçük bir şekil, basamakları fırçalıyordu.

“Vay canına...” dedi Goatberger, kendi kendine.

Sonunda kapıya gitti ve, “Bay Cropper, içeri gelebilir misin?” dedi.

Matbaacıbaşı, deneme baskısı yapılmış bir tomar sayfayla içeri girdi.

“Bay Cripslock’un 11. sayfayı yeniden kazınması gerekecek,” dedi yasla. “‘Kıtlık’ sözcüğünü yedi harfle yazmış...”

“Şunu okusana,” dedi Goatberger.

“Öğle yemeğine çıkacaktım şimdi...”

“Oku.”

“Lonca anlaşmasına göre...”

“Şunu oku ve bak bakalım, iştahın kalacak mı.”

Bay Cropper kızgınlıkla oturdu ve ilk sayfaya göz attı.

Sonra ikinci sayfayı çevirdi.

Bir süre sonra masa çekmecesini açtı ve bir cetvel çıkarıp ona düşünceli düşünceli baktı.

“Muzzzlu Sürpriz Çorbayı mı okudun?” dedi Goatberger.

“Evet!”

“Bamya Dolmasına gelene kadar bekle...”

“Eh, yaşlı ninem Bamya Dolmasını sık sık yapa...”

“Bu tarifile yapmıyormuştur,” dedi Goatberger, kendinden tamamen emin bir tavırla.

Cropper sayfaları karıştırdı. “Vay canına! Sizce bunlar gerçekten işe yarıyor mudur?”

“Kimin umurunda? Hemen loncaya git ve boştaki bütün gravürçüleri tut. Tercihen, yaşlı olanları.”

“Ama daha gelecek senenin *Almanak*’ının Grune, Haziran, Ağustos ve Spune tahminlerini bitirm...”

“Bırak onları. Eskileri kullan.”

“İnsanlar fark eder.”

“Şimdiye kadar fark etmediler,” dedi Bay Goatberger. “İşini biliyorsun. Klatch’ta Hayretengiz Yahni Yağmurları, Ee Şerifi’nin Muhteşem Ölümü, Howondaland’da Eşekarısı İstilasını, vesaire. Bu, çok daha önemli.”

Görmeyen gözlerle pencereden dışarı baktı yine.

“*Ciddi anlamda* çok daha önemli.”

Ve sonra, yayıncılık yapan herkesin düşlediği şeyi düşledi: Cepleri o kadar çok altınla dolacaktı ki sırf pantolonunu yukarı çekmek için iki adam daha tutması gerekecekti.

Ankh-Morpork’un opera binasının, yani Opera Evi’nin, sütunlarla çevrili, gargoylle istilasına uğramış devasa cephesi işte tam burada, Agnes Nitt’in karşısındaydı.

Agnes durdu. En azından, *büyük kısmı* durdu. Bol bol Agnes vardı çünkü. Çeper bölgelerinin durması için fazladan biraz daha zaman gerekiyordu.

Eh, işte buydu. Sonunda. Ya içeri girecekti ya da basıp gidecekti. “Hayati seçim” dedikleri şeydi bu. Daha önce onlardan birine hiç denk gelmemişti.

O kadar uzun süre kıpırdamadan durdu ki bir güvercin Agnes’in kocaman, oldukça hüzünlü, sarkık kenarlı siyah şap-

kasına tüneme olasılıklarını araştırmaya başladı. Agnes sonunda basamakları tırmandı.

Bir adam, teorik olarak merdiveni süpürüyordu. Ama *aslında* yaptığı şey, saplı süpürgeyle tozları oradan oraya kaydırmak, böylece onlara farklı bir manzara ve yeni dostlar edinme şansı vermektir. Üzerine fazla dar gelen uzun bir ceket giymişti ve diken diken siyah saçlarıyla fazla uyumsuz duran siyah bir bere takmıştı.

“Affedersiniz?” dedi Agnes.

Bunun etkisi çarpıcı oldu. Adam döndü, dönerken ayakları birbirine dolaştı ve süpürgesinin üstüne düştü.

Agnes elini ağzına götürdü, sonra da adama uzattı.

“Ah, çok özür dilerim!” dedi.

Adamın elinde, sıkanın özlemlerle sabun düşünmeye başlamasına sebep olan yapış yapış bir hâl vardı. Adam elini hemen geri çekti, yağlı saçlarını gözünden itti ve Agnes’e dehşetle gülmüsedir. Ogg Ana’nın, “az pişmiş” diye nitelediği türden bir yüzü vardı adamın. Hatları solgun ve kauçuksuydu.

“Sorun değil küçükhanım!”

“Siz iyi misiniz?”

Adam ayağa kalktı ama süpürgesi bir şekilde dizlerinin arasına takılınca hızla yine yere oturmak zorunda kaldı.

“Şey... süpürgeyi ben tutayım mı?” dedi Agnes, yardımseverce.

Süpürgeyi dolaşıklıktan kurtardı. Adam birkaç denemeden sonra bir kez daha ayağa kalkmayı başardı.

“Opera Evi’nde mi çalışıyorsunuz?” dedi Agnes.

“Evet küçükhanım!”

“Şey... seçmeler için nereye gitmem gerekiyor?”

Adam çılgınca etrafına bakındı. “Sahne kapısı!” dedi. “Gösterelim!” Sözcükler ağzından hızla boşanıyordu, sanki başlarını alıp gitmeden önce hemen peş peşe dizilip tek bir seferde dışarı yollanmaları gerekiyordu.

Süpürgesini Agnes’in ellerinden kaptı ve merdivenden yukarı, binanın köşesine doğru tırmanmaya başladı. Benzersiz bir yürüyüşü vardı; vücudu birileri tarafından sürükleniyormuş, bacakları da altında çırpınarak bulabildikleri yere konmak zorunda kalıyormuş gibi... Yürüyüşten ziyade, durmaksızın ertelenen bir düşünüşe benziyordu.

Gelişigüzel adımları, yan duvardaki bir kapıya gitti. Agnes onu takip ederek içeri girdi.

Hemen girişte, barakamsı bir yapı vardı. Yapının bir duvarı yoktu ve bu sayede, açıklığa yerleştirilmiş tezgâhın ardında duran kişi, kapıyı gözetleyebiliyordu. Ve şu an orada duran kişi bir insan *olmalıydı*, çünkü... eh, morslar ceket giymezdi. Süpürgeci tuhaf adam, ilerideki loşluğun içinde gözden kaybolmuştu.

Agnes çaresizlik içinde etrafına bakındı.

“Evet küçükhanım?” dedi mors adam. *Gerçekten* etkileyici bir bıyığı vardı ve belli ki sahibinin gücünü tamamen tüketmişti. Adamın geri kalanı yeterince büyümemiştir.

“Şey... seçmeler için gelmişim,” dedi Agnes. “Yeni oyununuzdaki roller için oyuncu seçmeleri yaptığımızı duyuran ilanı gördüm de...”

Adama küçük, çaresiz bir gülümsemeyle baktı. Kapıcının yüzü, Agnes’in, yiyebileceği tüm sıcak yemeklerden daha fazla çaresiz gülümseme gördüğünü ve bunların hiçbirinden etkilendiğini ilan ediyordu. Bir not defteri ve güdük bir kurşunkalem çıkardı.

“Burayı imzalamanız lazım,” dedi.

“Benimle birlikte içeri giren... kişi kimdi?”

Bıyıklar oynadı ve altında bir yerlerde bir gülümseme gizli olduğunu ima etti. “Bizim Walter Plinge’i herkes tanır.”

Başka bilgi vermeyecek gibiydi.

Agnes kurşunkalemi aldı.

En önemli soru şuydu: Kendine ne ad vermeliydi? Gerçek adının da pek çok kıymetli niteliği vardı kuşkusuz, ama insanın dilinde rahatça akıyordu işte. Damağa çarpıyor, dişlerin arasında tıkrırdıyordu ama dilde *akıyordu*.

Fakat, akışkanlık özelliği yüksek bir isim de aklına gelmiyordu.

Catherine, belki?

Ya da... Perdita. Evet. Perdita’yı deneyebilirdi yine. Lancere’da bu ismi kullanamıyordu artık. Utanıyordu. Karanlık, entrika güden ve tesadüfen çok zayıf birini ima eden, gizemli bir isimdi. Ona, “havalı ve heyecan verici bir göbek adı olan kişi” anlamına gelen “X” göbek adı kısaltmasını bile eklemişti.

İşe yaramamıştı gerçi. Lancrehılar, havalı olmaya karşı moral bozucu ölçüde dirençliydi. Nihayetinde, “kendine Perdita diyen Agnes” diye bahsetmişlerdi ondan.

Tam adının “Perdita X Rüya” olmasını istediğini ise *kimseye* söylemeye cesaret edememişti. Onu asla *anlayamazlardı*. Ona şu tür şeyler söylerlerdi: “Eğer bunun sana yakışan bir isim olduğunu düşünüyorsan, o zaman neden hâlâ iki raf dolusu pelüş oyuncağın var?”

Eh... burada her şeye en baştan başlayabilirdi ama. İyiydi. İyi olduğunu *biliyordu*.

Fakat muhtemelen Rüya için umut yoktu.

Terry Pratchett

MASKELİ BALO

*“Beğenseler de beğenmeseler de olaylar caduları kendine
çekerdi ve sonra, iki durum çarpıştı.
Cadılar kapıların, çeperlerin, sınırların, aynaların,
maskelerin çekimini hissedirdi...
...bir de, sahnelerin.”*

Ah, evet. Sahnelerin. Koçbaşı Dağları'nın iki ünlü cadısı da kapılıyor bu çekime. Çünkü Havamumu Nine ve Ogg Ana, bambaşka bir iş için gittikleri Ankh-Morpork'ta, Opera Evi'ne dadanan hayaletleri kovalamak zorunda kalıyor...

*“İnsanlara ihtiyaç duymayan her insan, insanlara ihtiyaç
duymadığını bildirebileceği insanlara ihtiyaç duyardı...”*

Ve cadı konseyinin müstakbel üyesi Agnes, ait olduğu yeri bulmak için kendini yollara vuruyor. Olmak istemediği kişinin kim olduğundan emin; fakat kalbinde ve zihninde hissettiklerinden, değil.

Diskdünya'nın on sekizinci kitabı *Maskeli Balo*, sahne tozu yutanların, gerçeklikten kopanların, maskelere sığınanların ve kendini arayanların öyküsüne odaklanan, teatral olduğu kadar da müzikal bir roman.

Facebook: DiskDunyaTurkiye Twitter: diskdunya_tr Instagram: diskdunya

Delij

delidolu.com.tr

Facebook Twitter Instagram delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-49-6

9 786052 349496